

תת"ע 12260/12/17 - מדינת ישראל נגד גיל בן בסט

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 12260-12-17 מדינת ישראל נ' גיל בן בסט
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד צפניק

המאשימה

נגד

גיל בן בסט

הנאשם

הכרעת דין

1. ביום 10.8.17 נרשם לנאשם דוח על כך שלא אפשר להולך רגל להשליך חציית מעבר חצייה בבטחה, בניגוד לתקנה 67 לתקנות התעבורה. בדיון ההקראה כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי החל בנסיעה לאחר מעבר החצייה כך שלא היה יכול כלל לעבור את העבירה המיוחסת לו ("לא הייתי במקום האירוע. התחלתי את נסיעתי 2 מ' אחרי מעבר החצייה... אני לא הייתי פיזית במעבר החצייה. אני יצאתי לכביש מתחנת האופנועים שממוקמת מטר לאחר מעבר החצייה..") (ע' 1 ש' 13-1).

2. בדיון ההוכחות העיד השוטר (להלן: "השוטר") שרשם את הדוח לנאשם (ת/1). הנאשם העיד לעצמו בפרשת ההגנה. בת/1 צוין כי השוטר (שהיה לבדו) הבחין בנאשם רוכב על קטנוע על רחוב ויצמן בת"א לכיוון צפון בנתיב שמאלי מבין שני נתיבי נסיעה לכיוון. בהגיעו למעבר חצייה המשיך בנסיעה רצופה בלי לאפשר להולכת רגל שחצתה אותה עת את מעבר החצייה ממזרח למעבר להשלים את החצייה בבטחה שכן הולכת הרגל נאלצה לעצור את חצייתה. הולכת הרגל הייתה אותה עת על פס החצייה השלישי מבין שמונה. השוטר ציין כי הבחין בעבירה כשהוא "סטטי על וייצמן עם הפנים לכיוון דרום" אך לא היכן בדיוק ניצב אותה עת. בתגובה לרישום הדוח טען הנאשם "לא היה שום הולך רגל במעבר החצייה, מהמקום שנעצרתי אין בכלל שדה ראייה שיאשר עובדה זו...".

3. בחקירה נגדית ציין השוטר כי לא יוחס בת/1 לנאשם עבירה של סיכון הולכת הרגל אלא רק אי מתן אפשרות להשלים חצייה בבטחה. הוא טען כי בעת האכיפה "מקום העמידה שלי הוא בשטח הפרדה בנוי שמחלק את הכביש

לשני חלקים, אחד לצפון והשני לדרום. אני עומד על שטח ההפרדה ומשם מבחין בעבירות". לדברי השוטר המקום שאותו ייחס הנאשם כמקום האכיפה הוא "המקום שבו העמדתי את הניידת... אני לא עומד שם לצורך אכיפה" (ע' 3 ש' 23-26). בהמשך אמר השוטר "אף פעם לא אכפתי ולא עצרתי רכב מכיוון הניידת" (ע' 4 ש' 16-17).

4. הנאשם העיד תחילה - כפי שציין בכפירתו - "התחלתי בנסיעתי בחניית האופנועים שנמצאת לאחר מעבר החצייה, לכן לא יכולתי לעבור את העבירה" (ע' 4 ש' 25-26). לאחר מכן ובאותו הבל פה ממש העלה הנאשם גרסה שונה עובדתית ולפיה "כדי להחנות בחניית האופנועים אני צריך לעבור במעבר החצייה" (ע' 4 ש' 26). לטענתו, השוטר זינק עליו "מצד ימין של הניידת. הוא לא היה בצד שמאל של הכביש". בחקירה נגדית נשאל הנאשם מדוע לא הבחין בהולכת הרגל שחצתה את מעבר החצייה והשיב כי "לא הייתה שום הולכת רגל" (ע' 5 ש' 6-7). כאשר נשאל אם יש סיבה לכך שהשוטר שאינו מכיר אותו יעליל עליו עלילת שווא אמר הנאשם "לא. אלא אם כן יש הנחייה מלמעלה" (ע' 5 ש' 10-11).

דין והכרעה

5. שקלתי את העדויות. מצאתי לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל להוכחת אשמתו של הנאשם וזאת לאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת המאשימה נשענת על עדות יחידה. אלה טעמי.

6. קו ההגנה בו שהעלה הנאשם בישיבת ההקראה הרחיק אותו מזירת העבירה. על פי קו הגנה זה הנאשם לא חלף על פני מעבר החצייה ועצירתו ורישום הדוח בטעות השוטר יסודה. הנאשם טען כי "לא הייתי במקום האירוע. התחלתי את נסיעתי 2 מ' אחרי מעבר החצייה... אני לא הייתי פיזית במעבר החצייה. אני יצאתי לכביש מתחנת האופנועים שממוקמת מטר לאחר מעבר החצייה..". (ע' 1 ש' 1-13).

אילו היה מוכח קו ההגנה, היה מקום לזכות את הנאשם משום שלא עבר עבירה. ואולם, קו הגנה זה קרס חיש קל מתוך עדותו של הנאשם כבר בראשית פרשת ההגנה. הנאשם העיד בתחילה כי חלף על פני מעבר החצייה ("התחלתי בנסיעתי בחניית האופנועים שנמצאת לאחר מעבר החצייה, לכן לא יכולתי לעבור את העבירה") אך לאחר מכן ציין כי "חלפתי על פני מעבר החצייה. כדי להחנות בחניית האופנועים אני צריך לעבור במעבר החצייה" (ע' 4 ש' 25-28).

7. עם קריסת קו ההגנה שהציג הנאשם בכפירה ראוי לבחון את קו ההגנה העולה מתוך הראיות המונחות לפניי (גרסת הנאשם לשוטר בת/1 ועדות הנאשם) היינו כי לא הייתה הולכת רגל על מעבר החצייה וכי לשוטר לא הייתה אפשרות להבחין כראוי בביצוע העבירה.

עדות השוטר הותירה רושם חיובי. השוטר לא ניסה לנפח את ממדי האירוע והשיב באופן מפורט ושקול לכל קושיה שהקשה הנאשם. אמת, השוטר לא ציין בדוח (ת/1) את המקום המדויק בו עמד בעת האכיפה. עם זאת, הנאשם לא טען דבר ולא נחקר לגבי השאלה אם עלה בידו להבחין בשוטר בעת האכיפה וטרם שנעצר. גם בתגובה לדוח ציין הנאשם כי "מהמקום שנעצרתי אין בכלל שדה ראייה שיאשר עובדה זו". (הדגשה הוספה). הנה כי כן, גם בתגובות הנאשם אין התייחסות לכך שהבחין, אם הבחין, במקום בו עמד השוטר בעת האכיפה אלא רק למקום "שנעצרתי". מנגד, השוטר ציין בעקביות, ואני מאמין לו, כי מקום עצירת הנאשם מיועד להחניית הניידת ולא לאכיפה וכי לצורך אכיפה הוא עמד על אי תנועה המפריד בין מסלולי הנסיעה.

הדוח (ת/1) הוא מפורט ובהיר. הוא מציין בבירור כי בעת שהנאשם חלף עם קטנועו על פני מעבר החצייה הולכת הרגל שחצתה אותה עת את המעבר ממזרח למערב הייתה בפס החצייה השלישי מבין שמונה פסים והיא נאלצה לעצור את שטף החצייה בשל נסיעת הנאשם. הנאשם נשאל איזה אינטרס יש לשוטר להעליל עליו עלילת שווא והשיב כי אין אינטרס כזה אלא אם קיימת "הנחיה מלמעלה". למותר לציין כי כל "הנחיה מלמעלה" לא הוכחה. נוכח גרסה מפורטת סדורה ועקבית זו של השוטר הטענה הלקונית שטען הנאשם, כי לא הייתה הולכת רגל על מעבר החצייה, היא טענה שקשה לקבלה, במיוחד בשים לב לכך שגרסת הנאשם בהליך זה הייתה כי החל בנסיעה **לאחר** מעבר החצייה. ודוק: גרסת הנאשם שהועלתה בדיון הכפירה לפיה החל בנסיעה לאחר מעבר החצייה כך שלא היה יכול לעבור את העבירה המיוחסת לו מעוררת תמיהות קשות שלא זכו למענה. תמוה עד מאוד מדוע יבחר מי שלגרסתו חצה מעבר חצייה מבלי שהיה עליו איש להציג לבית המשפט קו הגנה מופרך, כפי שהסתבר בדיון ההוכחות, לפיו לא חלף על פני מעבר החצייה. זאת, אלא אם יש ממש בגרסת השוטר כאמור.

8. לאור האמור, מצאתי לקבוע - לאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת המאשימה נשענת על עדות יחידה - כי המאשימה הוכיחה את ביצוע העבירה על ידי הנאשם במידת ההוכחה הנהוגה בפלילים. אני מרשע את הנאשם בעבירה על תקנה 67 לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, 24 24 אפריל 2018, במעמד הצדדים